

skarp, og bestemt konstitutionel Fremgangsmaade overfor Danmarks Rigsdag, saa kan man ikke dable Regjeringen, fordi den har bragt dette Forslag ind; man maa meget mere bifalde det. Vi have hørt den tidligere Regjering ligefrem sige til os her i Thinget: „dersom I ikke bevilge Pengene, saa tage vi dem af Hertugdømmernes Kasser“. Det var tilvisse ikke nogen konstitutionel Fremgangsmaade, men en Fremgangsmaade, hvortil det nuværende Ministeriums Fremgangsmaade staaer i den stærkeste Modsatning. Jeg troer altsaa, at det er aldeles ubegrundet at bebreide Regjeringen, at den har bragt Forslaget herind. Det er oftere og meget stærkt fremhævet, især af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg), at vi ikke skulde optage slige Bestemmelser i „vor“ Finanslov. Jeg skal bede lidt nærmere, at overveje, hvorvidt det er fuldkommen rigtigt her at sige: „i vor Finanslov“, naar „vor“ tages i den af den ærede Rigsdagsmand angivne Betydning, nemlig som Kongerigets Finanslov. I de første Dage af October Maaned s. A. bragtes her et Finanslovudkast ind, som, hvis Rigsdagen var gaaet ind paa at vedtage det i den Form, hvori det blev forelagt, med Rette vilde kunne siges at være vor Finanslov. Men denne Form vilde man ikke gaae ind paa, og det nuværende Ministerium har ogsaa indrømmet, at Finansloven maatte gives samme Form som i de foregaaende Aar, og det see vi ogsaa af den her foreliggende Finanslov er blevet Tilfældet. Men, naar dette er Tilfældet, saa kan man ikke aldeles bestemt og stringent sige, at

det er vor Finanslov, naar man derved vil have forstaaet, at der deri slet ikke er Noget, der vedkommer de andre Landsdele. Dersom der havde staaet en eneste Paragraph i Finansloven med en Sum opført til Fællesudgifter, uden at Noget vidste, hvortil den skulde bruges, og man her kun havde at bevilge $\frac{2}{5}$ af denne Sum, saa kunde man sige, at det var vor Finanslov; men, saaledes som Finanslovudkastet her foreligger, kan det ikke siges, at det aldeles udelukkende er vor Finanslov, som vi her behandle i den Form, hvori den nu foreligger. Dette beder jeg vel bemærket, og, naar vi maae indrømme dette, saa forekommer det mig ogsaa, at Forslaget hører hjemme i denne Finanslov. Derhos maa bemærkes, at Summen jo fores indensfor Linien, og disse Penge blive altsaa ikke i Ordets sædvanlige Forstand bevilgede af Rigsdagen, men Spørgsmaalet herom holdes aabent. Det er denne Betragtning, der bør gjøres gjældende overfor den stærke Fremhævelse af, at Finansloven skulde udelukkende være vor Finanslov. Den ærede Rigsdagsmand er ogsaa meget streng imod os Andre her i Thinget; han vilde vist ikke være vel fornøiet, om vi vare ligesaa strenge mod ham. Naar han saaledes har sagt, at vi, dersom vi ikke fulgte ham i denne Sag, da glemte, „hvad vi skyldte vort Fædreland“, saa maa jeg for mit Vedkommende protestere derimod. Jeg troer, at man kan stemme for eller imod dette Forslag og dog ikke glemme, hvad man skylder sit Fædreland.